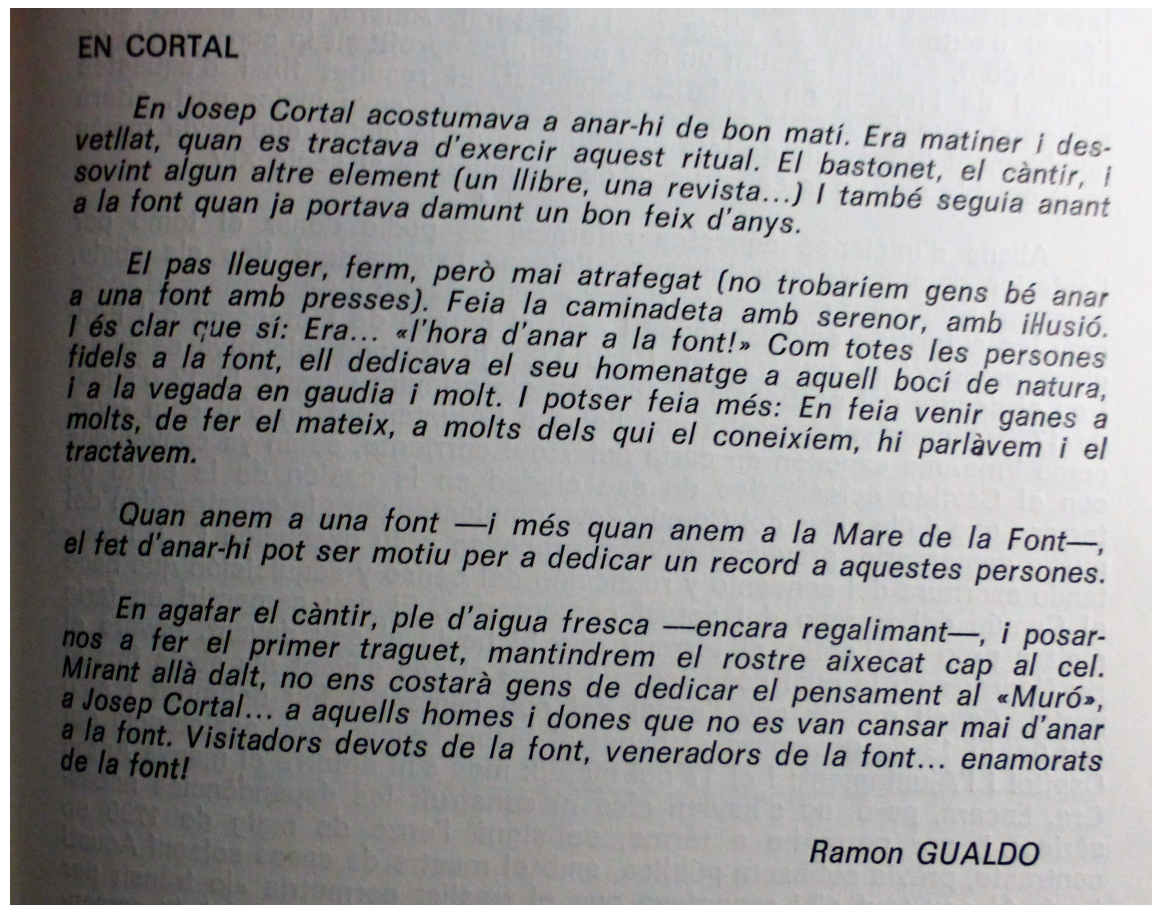

Del senyor **Josep Cortal Vilanova**, que va morir l'any 1983, a l'**Arxiu Montserrat Riu Mas** hi ha la següent informació:

La seva participació en la **primera emissora de ràdio a Solsona** es pot llegir en el document **“20080523 - Montserrat Cots i Ferreres parla de la primera emissora de ràdio a Solsona - Arxiu Montserrat Riu Mas”**.

Ramon Gualdo el va descriure molt bé en uns paràgrafs de l'escrit del programa de la Festa Major de l'any 1985, **“Retorn a les Fonts, En Cortal”**:

Al programa de la Festa Major de l'any 1983, hi ha publicat un escrit del senyor Cortal que expressa el seu pensar d'algunes coses solsonines.

DONEM-NOS LES MANS

*...d'un poble que avança
tot donant-se les mans.*

JOAN MARAGALL

El cel serè i clar de Solsona ens mostra aspectes gairebé paradoxals.

No vull filosofar. No s'escau en unes festes, Festa Major, on l'optimisme es projecta en mil varietats de formes des de les més superficials a les més profundes: focs d'artifici, gegants, comparses, gegs nous, funcions, mostres d'art. I, especialment, sardanes. La dansa més bella, que en rotllana multitudinària, ens estreny amb aquell donar-se les mans, vigorós i patriòtic.

Les mans són el simbolisme dinàmic de l'afecte, de la protecció, de l'escalf. Les mans acaronen, les mans plasmen l'art, les mans parlen clar i alt amb un simbolisme que hom copsa.

L'encaixada és la prova més palesa de simpatia (tantes voltes aparent) i de solidaritat, base de tota convivència.

Solsonins! Donem-nos les mans, per assolir el ritme vital de la nostra ciutat i el seu desenvolupament econòmic, social i cultural.

Donem-nos les mans amb les nostres autoritats que vetllen amb la millor bona voluntat els interessos de la població. Allunyem-nos de l'aspecte negatiu que ens fa criticar totes les iniciatives amb un «jo ho faria més bé». Aital! més bé. Què faries tu, amb paraules sibilines, sarcasmes i rancúnia? Res. Ja és hora de viure de realitats i no d'utopies. La ciutat no s'engrandeix amb la cura d'interessos particulars, ni amb la fel del despit. No, és l'interès general el que priva en l'administració. I això hem de proclamar-ho ben alt, clar i net. Que ho sapiguem els nombrosos «erudits a la violeta» tan abundosos en reserva mental. La tasca és complexa i difícil. Qui ho ignora? Ningú.

Mes sí; ho desconeixen els qui voldrien manar en interès propi i no poden; els redemptors i nous messies que ens prometen un paradís hipotètic on, sempre, ells assolirien el centre i els altres foren els esclaus o ciutadans de ínfima categoria. No, vivim de realitats i si estimem la Solsona nostrada, hem de renunciar a la tasca subterrània de segar l'herba dels peus de les autoritats locals.

Donem-nos les mans per superar la crisi econòmico-social tan punyent i per que tots, els indígenes i els integrats, se sentin fills iguals de la ciutat, xamosa, acollidora i plena d'horitzons de progrés.

I si convé estirar el braç per estrènyer alguna mà fem-ho noblement i entonem l'himne de germanor que diu: «Amunt, germans, fem nostra via; Jesús, Rei nostre, ens va davant; amunt que és sols camí d'un dia; amunt, germans, pugem cantant...» Sí, cantant que és un bell estímulo psicològic. Cantem de joia quan veiem que un jove, una noia, una família ingressen en el seu compte de previsió una quantitat petita o gran que li garantitza, mica a mica una tranquil·litat pel dia de demà.

Donem-nos les mans per lograr que aquella residència que ha estat començada sigui ben prompte una realitat, Solsona ho necessita perquè és el centre d'una comarca important i és una millora social indispensable.

Donem-nos les mans per la conservació de la ciutat i de la perifèria tant esclatant.

Donem-nos les mans en la misèria i en la prosperitat, en la lluita i el descans, en l'amor i el recel.

Solsonins! Per cloure aquestes ratlles que he escrit de tot cor i amb sinceritat, no em resisteixo a aplicar a la nostra ciutat aquella frase tan patriòtica i sentimental d'un autor anglès que diu: *Ací, fins l'últim dels desgraciats se sent solsoní.*

Perdoneu-me la citació.

Josep CORTAL

Fotografia de l'any 1956 publicada a la pàgina 18 del llibret "La Germandat de la Mare de Déu del Claustre de Barcelona, NOTÍCIA HISTÒRICA I INVENTARI DEL SEU ARXIU -1894 1994- R. Planes Albets".

L'any 1956, el senyor **Josep Cortal Vilanova** era president de la Germandat i el senyor **Josep Mas Parcerisa** (germà de l'avi matern de la Montserrat Riu Mas, i resident a Barcelona on regentava la sabateria Calçats Poch) n'era el vicepresident. Tots dos són a la fotografia, a l'esquerra el senyor **Josep Cortal Vilanova** i a la dreta el senyor **Josep Mas Parcerisa**.

El dia **23 de maig de 2008**, un divendres, **Montserrat Cots i Ferreres**, esposa del Ramon Gualdo i Muntanyà, va parlar de la **primera emissora de ràdio a Solsona** al programa de ràdio “**Si Vols**” de l'emissora “**Solsona FM**”.

Això és el que va explicar, tal com consta a l'**Arxiu Montserrat Riu Mas**:

L'any 1953 al carrer Castell, a la casa anomenada “Cal Courer”, es va muntar la **primera emissora de ràdio a Solsona**.

La va muntar en **Josep Rafart Baró**, popularment conegut com el **PHILIPS**, i a la junta l'acompanyaven **Miquel M. Flores Flaquer**, **Jaume Serra Jounou**, **Joan Tarrés Fuster**, **Antoni Cots** (Grasset).

A l'emissora, llavors, hi havia tan sols un micròfon, un tocadiscs i un magnetòfon, d'aquells primers de cinta grossa. Quan hi havia un problema tècnic el **Josep Rafart** ho solucionava.

Les primeres locutores van ser la **M. Rosa Clop** i la **Lurdes Bajona**. Quan va plegar la **M. Rosa** hi va entrar la **Montserrat Cots**. Més tard va plegar la **Lurdes Bajona**, hi va tornar a entrar la **M. Rosa Clop**.

M. Rosa Clop i **Montserrat Cots** van fer juntes els programes fins a començaments de l'any 1956, quan la **Montserrat Cot** ho va deixar per anar a fer una altra feina.

Els locutors eren en **Ramon Gualdo** i en **Palmiro Grau**. En **Ramon Gualdo** ho va haver de deixar poc després per anar a fer la mili a la Seu i el **Palmiro** hi continuà més temps.

Les noies, però, eren les úniques que estaven en plantilla i feien l'horari d'1 a 3 i de 8 a 10 del vespre.

A vegades també hi anava el **Joan Muñoz**, el **Professor Lester**, que els ensenyava a vocalitzar.

També hi havia altres col·laboradors, com el **Mestre Ferreiro** que esporàdicament solia fer temes polítics, el **Josep Cortal** amb temes culturals i el **Joan Tarrés Fuster** per a temes diversos.

També s'havia fet el programa “**Calidoscopio del arte solsonense**”, que el portava en **Miguel Torres**.

Tot es radiava en castellà. Una vegada, però, es va entrevistar el **Mario Cabré**, que vingué a Solsona, i aquesta entrevista, que la feu el **Sr. Cortal**, es va fer en català.

El **Sr. Blesa** va fer un guió del Santuari de Montserrat però el van fer en català, el qual començava: “*Montserrat es para los catalanes un pedazo de su corazón*”. El programa “**Les hores del Claustre**”, els guions del qual els feia el **Dr. Llorens**, també es feren en català.

Les locutores tant recitaven poesies com anunciaven les pel·lícules de cinema, tant si eren en anglès com en espanyol, i d'anglès no en tenien ni idea, ho deien tal com ho llegien.

Es creà també l'**Agrupació Artística de Ràdio Solsona** que feien teatre. El director n'era el **Sr. Ramon Besora**.

També hi intervenia el locutor **Clemente Clarós**, la **Lurdes Bajona**, el **Ramon Gualdo**, el **Martí Seuva**, la **M. Rosa Clop**.

L'alcalde, **Josep Serra Forn**, quan venia una festa important també hi anava a fer una xerradeta.

L'**Emissora de Ràdio Solsona**, però, no fou mai legalitzada.